

Dinin siyasete alet edilmesi

Her kesimin üzerinde ittifak ettiği bir husus var: Dince mukaddes kabul edilen şeyler siyasete alet edilmesin. Sanırım herkes bu konuda gayet hassas. Hatta herhangi bir dünyevi menfaate dahi alet edilmesi insanımızı üzmemektedir.

Bunların başında camiler, türbeler, başörtüsü gibi kuralların yanında, İslâmın bilinen ibadetleri de eklenebilir. Namaz, oruç, hac ve zekât gibi ibadetler de alet edilme riski taşımaktadır. Ayrıca, İslâm tarihinde mukaddes sayılan isimleri de ekleyebiliriz. Hz. Muhammed'in (asm) ismi bunların başında gelir. Geçmişte kurulmuş olan "İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti" buna örnek olarak gösterilebilir.

Bediüzzaman Said Nursî, bu konuda gayet hassas, yukarıda ismi geçen cemiyetin kurulmuş olduğunu duyduğu andan itibaren yerinde duramaz. Kendi ifadesiyle "Nihayet derecede korkar" Meselenin ne denli ince bir mesele olduğunu dile getirir. Nihayet derecede korkmasının sebebini ise "bu ism-i mübarekin altında bazılarının bir yanlış hareketi meydana" (Tarihçe-i Hayat, Sayfa: 58) gelir de o mukaddes isim lekelenir endişesine bağlar.

Bu endişesinin ne kadar yerinde bir endişe olduğu sonraki dönemde çok daha iyi anlaşılır. Nitekim Cumhuriyet tarihinde siyasilerin en çok konuştuğu meselelerin başında "dinin siyasete alet edilmesi" geliyor. Hatta bu konuda bir çok partinin kapatıldığını da biliyoruz. Bu partiler dince mukaddes isimleri kullanmasalar da söylemlerinde ve propagandalarında buna tevessül ettikleri iddia edilmiş ve kapatılmalarına da gerekçe gösterilmiştir.

Cumhuriyetten önce veya Cumhuriyetten sonra 1960'a gelindiğinde İslâm kelimesinin kullanıldığı sadece üç partinin kurulmasına karşılık, 40'ın üzerinde değişik isimlerde partinin kurulduğunu görüyoruz. İslâm kelimesini kullanan partilerden biri 1946'da kurulan İslam Koruma Partisi diğeri ise 1951'de kurulmuş olan İslam Demokrat Partisi'dir. Fazla tanınmamış olmaları bu partilerin siyaset sahnesinde başarılı olamadıklarını gösteriyor.

Bediüzzaman Said Nursî'nin partilerle ilgili yazmış olduğu meşhur lâhikasında; "Bu vatanda şimdilik dört parti var" (Emirdağ Lâhikası, Sayfa 386) bu partilerin çoğu var. Yani, o tarihte kurulmuş olan parti sayısı 30'un üzerinde. İşin garip tarafı ismi geçen bu dört partiden biri olan "İttihad-ı İslâm Partisi" diye bir partinin de aslında kurulmamış olmasıdır.

Demek, Said Nursî'nin bahsettiği dört parti oy sayısı fazla olan partiler ile kurulması halinde oy potansiyeli olacak partilerdir.

Bediüzzaman Said Nursî, yazdığı bu lahikada bu dört partiden veya anlayıştan üçünün iktidara gelmesine karşıdır. Sadece birinin iktidarını desteklemiş olduğu görülüyor. O da demokrasiyi savunan 'Demokrat Parti'dir. Özellikle "İttihad-ı İslam Partisi" adı altında veya o manayı çağrıştıracak bir partinin iktidara gelmesini hiç istemez. Sebebi ise açıktır. Ona göre böyle bir parti iktidara gelirse "dini siyasete âlet etmeye mecbur" (Emirdağ Lâhikası, Sayfa 386) olacaktır. Nitekim

yakın geçmişte iktidar olan bir parti bu iddianın çarpıcı bir örneğidir. Bařka rnekler de verilebilir.

Bir örneğini de bugünlerde yaşıyoruz galiba. Yoksa buna “mecbur” mu kalıyor?

Nurettin HUYUT